

mal tānnatud kīwa pallotke iksa omma s
tāest.

Josep. Kui teil üks hebbone ja faks
innimest allate moisas seisid: siis ei olnud
teil ennam kui faks innimest kodd, ja
need faks piddid emmeti ni posjo põlo tõdd
teggema, et nemmad keik tallo ja lopsed
joudsid toita ja ülespiddada, ja pealegi,
nenda kui sa ütled, rohkeste toita?

Küllatubjas. Mis ma ütlesin, se on
tõssi.

Josep. Sedda ma ussun. Nüüd ütle
mille veel: kui nüüd teie lapsed tugge-
wamaks läksid, fullap teie sits ka joudsite
enam maad addra alla wöötta?

Küllatubjas. Sedda meie teggime
ka; agga seitme abbi ei sanud; nüüd
hakkati ka wähhe hawalt meie teopäwad
lissama.

Josep. Siiski teie ellasite iksa veel
helpsaste?

Küllat

Küllatubjas. Mis meie ei eiland?
Meid olli hulg noort rahvast faswamas:
üks teise järrele joudis iksa töteggiaks in-
nimesseks. Meid olli nelli wenda, ja faks
bed, ja lekkel olli faks poega ja üks tüttar.

Josep. Need ommeti keik sūa tahesid?

Küllatubjas. Selle eesti nemmad ta-
tõdd teagid, et pea suitses oisgas. — Pär-
rast issa ja sel lahkusid: sel wööttis kahhe
påwa maad, ja meie issa piddas nelia på-
wa maad. Meie bed läksid mehhele ja
meie wöistime naesi. — Nüüd lissati jälle
meie teo-påwi. — Pärast kui meie issa
ja emma ollid surnud; siis ellasime veel
tükki aega ühheskous: agaa meie naesed
ei sündind ühtefetto: neil olli allate riid
ühheskous. Sepärrast meie lahkusime
jälle: minna wö sin norema weni naga kah-
he påwa maad, ja teine wööttis kolmandal
weninaga kahhe påwa maad. — Selle
wisiiga meie ollekäime nüüd õige hästi korda